

പ്രശംസിക്കാൻ തിടയ്ക്കും വിമർശിക്കാൻ

താമസവും ഉള്ളവനാണ് ദൈവം-സാക് പുനൻ

WFTW Malayalam 23 May 2010

www.jeevamozhikal.org

വെളിപ്പാട് 2:1 ൽ എഫേസോസിലെ ദൂതൻ എഴുതുമ്പോൾ ദൈവം തന്നെക്കുറിച്ചുതന്നെ വിശദീകരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്: “ഏഴു നക്ഷത്രം വലങ്കയ്യിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഏഴു സഭകളുടെ നടുവിൽ നടക്കുന്നവൻ” എന്നാണ്. ദൈവം എപ്പോഴും സഭകളുടെ നടുവിൽ നടക്കുകയും, അവിടെയുള്ള ഓരോരുത്തരും, പ്രത്യേകിച്ച് താൻ കയ്യിൽ പിടിച്ചിരിക്കുന്ന ദൂതന്മാർ പറയുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെന്താണെന്നു പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ജഡികരായ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയോ പത്തു കൽപ്പനകളുടെയോ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല, ദൈവികമായ നീതിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവിടുന്ന് അതിനെ അളക്കുന്നു.

ദൈവം പരാജയങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനു മുൻപേ തന്റെ അംഗീകാരവും പ്രശംസയും അറിയിക്കുന്നു. (വെളി.2:2). ദിവ്യസ്വഭാവം അതാണ്. തിരുത്തേണ്ട കാര്യങ്ങൾ കാണിച്ചുതന്നതിനു മുൻപേ ദൈവം നല്ല കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടെത്തി അതിനെ പ്രശംസിക്കുന്നു. മനുഷ്യസ്വഭാവം ഇതിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യസ്തമാണ്. അവർ മറ്റുള്ളവരിലെ നല്ല കാര്യങ്ങൾ അല്ല ആദ്യം നോക്കുന്നത്. പകരം മോശമായ കാര്യങ്ങളാണ്. മനുഷ്യൻ സ്വാഭാവികമായും പ്രശംസിപ്പാൻ താമസമുള്ളവനും വിമർശിക്കാൻ തിടയ്ക്കമുള്ളവനുമാണ്. “സഹോദരന്മാരെ കുറ്റം ചുമത്തുന്ന അപവാദി”യുടെ വിഷം നമ്മിലുള്ളതിന്റെ ഒരു അടയാളമാണിത്. (വെളി.12:10). ദിവ്യസ്വഭാവത്തോടു പങ്കാളിയാകുംതോറും നാം കൂടുതൽ ദൈവത്തെപ്പോലെ പ്രശംസിക്കാൻ തിടയ്ക്കവും വിമർശിക്കാൻ താമസവും ഉള്ളവരാകും.

ജീവിതകാലം മുഴുവൻ പിന്തുടരുവാൻ പറ്റിയ നല്ല ഒരു പ്രമാണമാണിത്. ‘എനിക്ക് പ്രശംസിപ്പാൻ ഒന്നും കാണാത്ത ഒരുവനെ ഞാൻ വിമർശിക്കുകയില്ല’. ഈ ഒരു ലളിതമായ പ്രമാണം പിന്തുടരുകയാണെങ്കിൽ അതു നാം പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത തരത്തിലുള്ള ദിവ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ ഉയരങ്ങളിലേക്കു നമ്മെ നയിക്കും. അതു നമ്മെ മുമ്പിലത്തേക്കാൾ വളരെക്കൂടുതൽ സഭയ്ക്ക് അനുഗ്രഹമാക്കിത്തീർക്കും. മറ്റുള്ളവർക്കു വളരെക്കുറച്ചു ശല്യമുണ്ടാക്കുന്നവരുമാകും. മറ്റുള്ളവരെ പ്രശംസിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ് അവരെ വിമർശിക്കുവാനുള്ള അടിത്തറ ഉണ്ടാകുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ നാം അവർക്കു നേരേ കല്ലു വലിച്ചെറിയുക മാത്രമാണ്. വായുവിൽ ഒരു ചോക്കു കൊണ്ട് എഴുതുവാൻ കഴിയുകയില്ല. എന്താണ് എഴുതിയതെന്നു മനുഷ്യർ കാണണമെങ്കിൽ ഒരു കറുത്ത ബോർഡു വേണം. അങ്ങനെ നാം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന പ്രശംസയാണ് ‘സ്നേഹത്തിൽ സത്യം സംസാരിക്കുവാനും’ എഴുതുവാനുമുള്ള ഒരു കറുത്ത ബോർഡ് ആയി മാറുന്നത്. അപ്പോൾ നാം പറയുന്നത് അവർ കൂടുതൽ അംഗീകരിക്കും. പ്രശംസയും ശാസനയും ഒരുപോലെ സ്നേഹത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളാണ്. എന്നാൽ നാം ആദ്യം തുടങ്ങേണ്ടത് പ്രശംസയിലാണ്. കൊരിന്തിലെ ജഡികരായ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് എഴുതുമ്പോൾപോലും പൗലോസ് ഈ പ്രമാണം അനുസരിക്കുന്നു. (1കൊരി.1:4-10).

എഫേസോസിലെ ദൂതന്റെ പ്രയത്നത്തെയും സഹിഷ്ണുതയെയും സഭയെ ദുഷ്ടന്മാരിൽ നിന്നു സംരക്ഷിക്കുവാൻ നടത്തിയ ശ്രമത്തെയും എല്ലാം ദൈവം പ്രശംസിക്കുന്നു. ലോകമയത്വം സഭയിലേക്കു കടക്കാതിരിക്കുവാൻ പോരാടിയ വ്യക്തിയാണ് ആ ദൂതൻ എന്നതിൽ സംശയമില്ല. അതു മാത്രമല്ല, സഭയെ ശുദ്ധുചദേശത്തിൽത്തന്നെ നിർത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അപ്പൊസ്തലന്മാർ എന്നവകാശപ്പെട്ടവരെ പരീക്ഷിച്ച് അവരുടെ അവകാശവാദം തെറ്റാണെന്നു തെളിയിച്ചു. തളർന്നു പോകാതെ കർത്താവിന്റെ നാമത്തിനുവേണ്ടി പലതും സഹിച്ചവനായിരുന്നു എഫേസോസിലെ ദൂതൻ (വെളി.2:3). ഇന്നത്തെ പല വിശ്വാസികളുടെയും നിലവാരം വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ എഫേസോസിലെ ദൂതൻ എത്ര മഹാനായിരുന്നു! സഹിഷ്ണുതയോടെ പ്രയത്നിക്കുകയും ദുഷ്ടജനത്തെ അകറ്റിനിർത്തി തെറ്റായ ഉപദേശത്തെ പുറത്തു നിർത്തി, ചതിയന്മാരെ തുറന്നു കാണിച്ച് അങ്ങനെ ജീവിതത്തിലും ഉപദേശത്തിലും വിശുദ്ധി സൂക്ഷിച്ച എഫേസോസിലെ സഭയും എത്ര മഹത്തായതാണ്!

അങ്ങനെയുള്ള ഒരു സഭയിൽ ദൈവത്തിനാവശ്യമുള്ളതെല്ലാമുണ്ട് എന്നു നമുക്കു ചിന്തിക്കാം; എന്നാൽ അങ്ങനെയല്ല. ദൈവം നോക്കുന്ന പ്രധാന കാര്യം അവിടെയില്ലായിരുന്നു. അവരുടെ ആദ്യസ്നേഹം വിട്ടുപോയിരുന്നു. ദൈവത്തോടു തമ്മിൽ തമ്മിലുമുള്ള സ്നേഹം (വെളി.2:4). ദൈവം അവരോടു പറഞ്ഞത് തീർച്ചയായും ഇതാണ്: ‘വലിയ തീക്ഷ്ണതയോടെയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും എന്നെ നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ല. എന്നോടുണ്ടായിരുന്ന തീക്ഷ്ണമായ സമർപ്പണം ഇപ്പോഴില്ല. ദുഷ്ടന്മാരോട് അടുക്കാതെയും ഉപദേശത്തിൽ തെറ്റു വരാതെയും നീ സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ടാകാം. എന്നാൽ ഓർക്കുക- നീ മാനസാന്തരപ്പെട്ട ആദ്യനാളുകളിൽ എന്നോടുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ തീവ്രതയും എന്നോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽ നീ ചെയ്ത കാര്യങ്ങളും. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അതെല്ലാം കേവലം ഒരു ചടങ്ങായി മാറിയിരിക്കുന്നു. നീ ഇപ്പോഴും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും വേദപുസ്തകം വായിക്കുകയും സഭായോഗത്തിനു പോകുകയും ഒക്കെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ എല്ലാം ഒരു ആചാരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.’

ഒരു സമയത്ത് ഭർത്താവിനെ സ്നേഹത്തിൽനിന്നും സന്തോഷത്തോടെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും ഇപ്പോൾ അതേ കാര്യങ്ങൾ തന്നെ ഒരു മുഷിപ്പൻവേല പോലെ കരുതുകയും ചെയ്യുന്ന ഭാര്യയെപ്പോലെ ആയിരിക്കുന്നു ഇവിടെ സഭ. കാരണം സ്നേഹത്തിന്റെ തീ അവളുടെ വിവാഹജീവിതത്തിൽനിന്നു പോയിരിക്കുന്നു. വിവാഹത്തിന്റെ ആദ്യനാളുകളിൽ തന്റെ ഭർത്താവും ജോലി കഴിഞ്ഞു വരുന്നതും കാത്ത് അവൾ ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തു നിൽക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അങ്ങനെയില്ല. അവളുടെ വിശ്വസ്തതയ്ക്കു കുറവൊന്നുമില്ല, എന്നാൽ അവളുടെ ആദ്യസ്നേഹം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു യഥാർത്ഥഭർത്താവ് തന്റെ ഭാര്യയിൽനിന്നു ഒന്നാമത് ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്താണ്? അവളുടെ സ്നേഹമാണോ? അവളുടെ വേലയാണോ? തീർച്ചയായും അവളുടെ സ്നേഹമാണ്. ദൈവവും അങ്ങനെ തന്നെയാണ്. നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നുമുള്ള സ്നേഹമാണ് ദൈവം ഒന്നാമതായി ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. അതു പോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ നാം ചെയ്യുന്നതെല്ലാം നിർജ്ജീവപ്രവൃത്തിയാകും. നല്ല പ്രവൃത്തികൾക്കു പിന്നിൽ അതിനുള്ള പ്രേരകശക്തിയായി ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹമില്ലെങ്കിൽ ആ പ്രവൃത്തികൾ നിർജ്ജീവപ്രവൃത്തികൾ ആകും. ഇവിടെ വിശ്വാസികൾക്കു തമ്മിൽ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹവും നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തമ്മിൽത്തമ്മിൽ ബലഹീനതകളെ ചുമക്കുവാനോ പാപങ്ങളെ കാര്യമാക്കാതെ ക്ഷമിക്കുവാനോ കഴിയുന്നില്ല. അവർക്കു തമ്മിൽതമ്മിലുള്ള ആദ്യസ്നേഹം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സഭയുടെ ദൂതൻ ആദ്യം സ്നേഹം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പതുക്കെപ്പതുക്കെ സഭയും ദൂതനെപ്പോലെയാകുന്നു. ഇതൊരു ചെറിയ തെറ്റല്ല, വലിയ വീഴ്ചയാണ്. ദൈവം പറയുന്നു: “നീ ഏതിൽ നിന്നു വീണിരിക്കുന്നു എന്ന് ഓർത്തു കൊള്ളുക” (വെളി.2:5)

മൊഴിമാറ്റം: സാജു ജോസഫ്